

Slon a mravenec

1. část

V jedné jeskyně v lese spolu bydlela tři zvířátka. Veverka, slon a mravenec. *(Lektor postupně ukáže jednotlivá zvířátka.)*

Pro slona byla však jeskyně příliš malá.

Slon: To je hrozné, jak je ta jeskyně malá. Sotva se tu otočím. A taky mám strach, abych někoho nezašlápnul.

Pro mravence byla jeskyně zase příliš velká

Mravenec: Je to tu příliš velké. Než přejdu z jedné strany na druhou, trvá to moc dlouho a nikde žádná skulinka, kde bych se schoulil.

Zato veverce se v jeskyni bydlelo nejlépe.

Veverka: Pro mě je to tu akorát!

Veverka svým kamarádům ráda vařila a starala se o domácnost. Když uklízela, tak ji kamarádi rádi radili.

Slon: Veverko, nemusíš tu zametat, vždyť je tu krásně čisto.

Mravenec: Veverko, ještě tady je drobeček a tady v koutě leží smítko.

I přes některá nepohodlí tu spolu zvířátka bydlela ráda. Dělalí spoustu věcí a zažívali spoustu legrace. Občas se však přeci jen objevilo něco, co bylo těžké vyřešit. Tak třeba, když se rozhodli, že si před jeskyní udělají společný ohýnek, na kterém si něco uvaří.

Veverka začala chystat dříví, když v tom k ní přišel mravenec.

Mravenec: Veverko, nemusíš chystat toho dříví moc. Nebudeme dělat ten oheň příliš velký, aby nás nepopálil. Stačí jen malý ohýnek.

A tak veverka udělala jen malý ohýnek. V tom přišel slon a povídá.

Slon: Copak tohle je nějaký oheň? Musíme přiložit a udělat pořádnou vatru, ať je vidět široko daleko.

Veverka tedy přiložila, aby udělala pořádný oheň i pro slona.

A tak tu veverka, slon a mravenec společně bydleli a hospodařili.

2. část

Jednoho dne potkala veverku jiná veverka a ptá se jí.

Jiná veverka: Veverko, proč nejdeš bydlet k nám, k ostatním veverkám? Vždyť by ti tam bylo líp než tady v jeskyni s mravencem a se slonem. Nemusela by si nic řešit, vše by bylo jednodušší. Vždyť jsme všechny stejné!

3. část

Jednoho dne zůstala veverka sama. Slon i mravenec šli na pastvu do lesa. Byl krásný slunečný den a tak se veverka vyhřívala na sluníčku. Když v tom šel kolem lovec a uviděl krásnou veverku. Vytáhl svoji sítku a šup, veverku chytil. *(Lektor ukazuje, jak se veverka vyhřívá na sluníčku a jak ji lovec chytí – lovec může být ztvárněn jen jako lektorova ruka, která chytí veverku).*

Veverka: Pomóóóc, kamarádi!!!!

Veverka volala ze všech sil, ale nikdo ji neslyšel. Slon i mravenec byli hodně daleko. A tak si lovec odnesl veverku domů a dal ji do klece, že si ji nechá a ochočí. (Lektor může nechat loutku veverky pod sítkou nebo nějakou klecí). Veverka byla moc smutná, plakala, ale nic ji to nebylo platné. Večer, když bylo všude ticho a tma uslyšela tenký hlásek.

Mravenec: Veverko, to jsem já mravenec. Neboj, já tě zachráním.

Veverka: Mravenečku, ty jsi mě našel.

Mravenec se snaží ze všech sil nazvednout klec, ale nejde to. Klec je příliš těžká.

Mravenec: Veverko, nejde to, klec je na mě příliš těžká. Ale vydrž, dojdou pro mravence.

Po chvíli se u klece objevil mravenec i slon.

Slon: Neboj se veverko, já tě zachráním!

Slon nabral klec svým velkým a silným chobotem a celou ji překlopil. Vzal veverku i mravenečka na záda a utíkal s nimi domů. Když všichni společně seděli ve své jeskyni, ptá se veverka.

Veverka: Mravenečku, jak si mě našel?

Mravenec: Veverko, to bylo jednoduché, šel jsem podle stop a našel jsem tě.

Veverka: A ty slone, jak si dokázal odklopit tak těžkou klec?

Slon: Veverko, to byla hračka. Prostě jsem ji nabral chobotem a bylo to.

Veverka: Kamarádi moji, moc vám děkuji, vy jste mě zachránili, co já bych si bez vás počala!

Konec